

Er man en sart sjæl, er dette en forestilling, der i sin grønhed næsten blænder mere, end den belyser, og operaen er forbudt for børn under 16. Foto: Alexander Banck-Petersen

Incestopera med sukker på

Avantgardemusikfestivalen KLANG's operabegivenhed er i år en dyster, men smuk opera om incest og andre perversiteter på Folketeatret

Af Camilla Marie Dahlgreen

Lasse Schwanenflügel Piaseckis opera, som den danske komponist har skrevet både musik og libretto til og selv instrueret, lever den unge pige Monde Allesdatter sammen med sin Sugardaddy i et kærlighedsforhold, der bliver mere og mere truet, efterhånden som Monde får længsler om en anden kærlighed og drømmer om sin egen kineserdreng. Mondes utro drømme gør Sugardaddy både ulykkelig og grusom, og han straffer hende med hendes egen drøm ved at sælge hendes krop til de mænd, der er villige til at stille op med kinesermaske på og stikke deres flødeskumsbesmurfte iskagelem ind til Monde i hendes fængsel.

Falling Awake er en stærk omgang. Stykkets idé med at give et fælt tema en sukkersød indpakning i form af naivistisk smuk scenografi og musik gør det på én gang til en meget poetisk forestilling og en meget rystende forestilling, fordi man bliver trukket langt ind i pandekagehuset – så langt, at det næsten kan føles som et følelsesmæssigt overfald.

Det var i hvert fald min umiddelbare tanke, da jeg stod ude i lyset på gaden igen efter en time med tårer ned ad kinderne i Folketeatrets

mørke. Jeg er blevet overfaldet af en opera.

Er man en sart sjæl, er dette en forestilling, der i sin grønhed næsten blænder mere, end den belyser, og operaen er forbudt for børn under 16.

Mekanik og gamle dimser

Selve scenen er et raritetskabinet af beklemt, forskruet barndom.

Alt er lige så uvirkeligt og idyllisk som i børnebøgerne, og der er fyldt godt op med rekvisitter som i et overproppet børneværelse. Bure med ting, sælsomme beklædningsgenstande, en cykel, et lykkehjul. Centralt står et gammeldags fjernsyn med skruenap, stort nok til, at Monde kan kravle derind.

Fjernsynet er både Mondes forbindelse til verden – dog begrænset til uforståelig fodbold, asiatisk reklamefjernsyn og den lækre kineserdreng, der synger om eventyrlig kærlighed – og hendes kik-kuk-kasse, hvor hun til dels lever en beskyttet tilværelse og får is af farmand eller er spærret inde og udsættes for flødeskum fra fremmede mænd.

Mange mekaniske ting præger scenografien som i en gammeldags verden, hvor ting skal trækkes op og drejer rundt og er fulde af kunstigt, magisk, men også begrænset liv. En guddommelig karakter i stykket er

den smukke hvide dukke, der fra sit bur fører fortunas hjul rundt, men også de menneskelige karakterer bevæger sig stileret eller ligefrem mekanisk.

Sugardaddy cykler og spinner og saver og hamrer og Monde griner sødt og knækker sammen, når Sugardaddy kilder hende på maven.

Smukt misbrug

Musikkens mekanik og museale uvirkelighed er lige så fremhævet. Strygerensemblet er udstyret med strengeinstrumenter i alle størrelser, der blæses i flasker og spilles på glas, og flyglet misbruges til tider af hele fem mand på én gang med malerkoste og strenge og tangentspil til hypnotiserende smuk musik.

I musikken som i handlingen hænger der ofte en faretruende mislyd, noget der konkret skurrer i maskineriet, men lige så ofte er der en ligeså faretruende mangel på kompleksitet. A la børnesangens repetition af de samme børnelegeternintervaller. En simpelhed, der får en direkte forbindelse til dekadent cabaretstil eller den kinesiske popsang eller mungauniversets rene streger, der kan tegne stereotyp skønhed og uhyrlighed med samme streg, her bare som musik.

Operaen består kompositorisk af nummer på nummer, hits endda, i forskellige stilarter. Tragikomisk smukt er det, når skinsyge farmand, Sugardaddy, begynder at synge sin klassiske skønsang på shanghaiisk, og smukt som fra en anden verden er det, når Dukken synger på vemo-

diget renaissance-italiensk. Brugen af kontratenor til Sugardaddy, lettere uskolet pigestemme til Monde og tindrende høj sopran til Dukken er magisk i sig selv, ikke mindst så smukt udført og kunstnerisk uforstillet, som det gøres af sangerne Morten Grove Frandsen (Sugardaddy), Sara Fusager Frederiksen (Monde) og Ellen Kristiansen (Dukken). Ensemble Lydenskab med gæster dirigeret af Jakob Hultberg skabte i en inciterende koncentration et intens og smukt omend kvalmt univers.

'Falling awake?'

Det mekaniske element skal formentlig understrege vores mekaniske ureflekterede tilværelse, og

at vi alle er styret af noget, om det så er vores skæbne, en far, et begær, vores dumhed, vores kærlighed eller mediernes kontrollerende univers, som vi alle er spundet ind i.

Jeg havde dog svært ved at få øje på det oprør, programnoterne omtalte, at hovedkarakteren skulle bryde ud af librettoen og den skrevne historie og derved sætte sig fri.

Jeg så mere, at Monde endte i buret ved siden af sin Sugardaddy, der havde hængt sig selv op på lykkehjulet, og at Monde fik roret til at styre dette hjul, så de endte i en flot metafor om at være evigt forbundne i hvert sit fængsel, sådan som det vel er i en incesthistorie.

Spørgsmålet er, om operaen selv er en besnærende konstruktion, der måske har forført og overtaget dens skabere, så den i sit kunstneriske resultat opfører sig anderledes, end programnoterne vil det. Eller om jeg var uheldigt blændet.

Overfaldet eller ej, så kan man ikke andet end rose Lasse Schwanenflügel Piasecki for i samarbejde med scenografen Jannie Rask de Vitt og koreograf Marie Brolin-Tani at have lavet en forestilling, der hænger kunstnerisk meget flot sammen, og som i sin æstetik formår både at røre ved og røre med et næsten urørt emne.

kultur@information.dk

'Falling Awake'. Hippodromen, Folketeatret. 25.-29. maj

Man bliver trukket langt ind i pandekagehuset – så langt, at det næsten kan føles som et følelsesmæssigt overfald